

**DECIZIA nr. xxx din xxx
privind soluționarea contestației formulate de
d-na xxx din xxx, județul xxx**

Cu adresa nr. xxx/20.01.2014, înregistrată la **Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești** sub nr. xxx/23.01.2014, **Administrația Județeană a Finanțelor Publice xxx** a înaintat dosarul contestației formulate de d-na xxx din xxx, **județul xxx** împotriva *Deciziei de impunere anuală pentru veniturile realizate în România de persoane fizice pentru anul 2012 nr. xxx/19.12.2013* emisă de reprezentanți ai AJFP xxx.

Decizia de impunere nr. xxx/19.12.2013 a avut la bază Declarația privind veniturile realizate din România pe anul 2012, depusă de contribuabilă și înregistrată la organul fiscal sub nr. xxx/09.04.2013.

D-na xxx are domiciliul în xxx și CNP xxx.

Obiectul contestației îl constituie suma totală de **xxx lei** reprezentând diferență de impozit pe venit.

Contestația a fost depusă în termenul legal de 30 zile prevăzut de art. 207 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală actualizată - Titlul IX "Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale", respectiv actul atacat a fost comunicat contribuabilului în data de 15.01.2014, iar contestația a fost înregistrată la AJFP xxx sub nr. xxx/20.01.2014.

Procedura fiind îndeplinită, s-a trecut la analiza pe fond a contestației.

I Susținerile societății contestatoare sunt următoarele:

"[...]În mențiunile din josul paginii se precizează că „Administrația Finanțelor Publice își rezervă dreptul de a modifica impozitul în condițiile declarării eronate a veniturilor”. În Declarația 200 înregistrată sub nr. xxx/09.04.2013 am declarat suma corectă conform documentelor anexate (xxx lei). Deci, nimic eronat.

Suma de xxx lei din Decizia anterioară nu privește în nici un fel declarația mea, aceasta fiind calculată de dvs. scăzând deducerile care erau acordate. Dacă deducerile respective au fost anulate printr-un act normativ emis după data de 09.04.2013 acesta nu cred că poate avea efect retroactiv pentru venitul realizat în 2012.

În ceea ce privește termenul de plată a diferenței de xxx lei există o contradicție: deși Decizia poartă data de 19.12.2013 am primit-o conform datei poștei pe 15.01.2014, nu mi se mai acordă ca termen cele 60 zile legale ci până la data de 5 a lunii următoare, adică 20 zile, mai puțin chiar decât termenul de 30 zile rezervat contestației[...]."

II. Din analiza documentelor anexate dosarului cauzei și având în vedere legislația în vigoare din perioada verificată, rezultă următoarele:

D-na xxx a depus la organul fiscal Declarația 200 privind veniturile realizate în România pentru anul 2012 înregistrată sub nr. xxx/09.04.2013, cu un venit brut din arendă în sumă de xxx lei.

În baza declarației 200 precizate mai sus, organul fiscal a emis Decizia de impunere anuală nr. xxx/10.09.2013, prin care în mod eronat au fost deduse din venitul realizat cota de 25% cheltuieli forfetare, respectiv suma de xxx lei (xxx lei x 25%), rezultând un venit net anual în sumă de xxx lei (xxx lei - xxx lei) și un impozit pe venit aferent de xxx lei (16%), având în vedere că doamna xxx a depus declarația 200 în sistem real, conform opțiunii la contractul de arendă și conform opțiunii înscrisă în această declarație (a fost bifată căsuța de determinare a venitului net în sistem real).

Organul fiscal s-a sesizat din oficiu și a corectat decizia de impunere emisă eronat, emițând o noua decizie de impunere pe anul 2012 cu nr. xxx/19.12.2013, prin care venitul net

anual a fost cel declarat de contribuabilă, respectiv xxx lei, iar impozitul pe venit datorat a fost în sumă de xxx lei (16%), cu o diferență în plus de xxx lei față de impozitul stabilit prin decizia inițială (xxx lei – xxx lei).

Doamna xxx contesta diferența de impozit pe venit în sumă de xxx lei stabilită prin Decizia de impunere nr. xxx/19.12.2013, ca urmare a faptului că organul fiscal nu a luat în calcul cheltuielile deductibile în regim forfetar în cotă de 25%.

În drept, cauzei îi sunt aplicabile prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, cu aplicabilitate în anul 2013, care precizează:

„[...]ART. 61 Definierea veniturilor impozabile din cedarea folosinței bunurilor

(1) Veniturile din cedarea folosinței bunurilor sunt veniturile, în bani și/sau în natură, provenind din cedarea folosinței bunurilor mobile și imobile, obținute de către proprietar, uzufructuar sau alt deținător legal, altele decât veniturile din activități independente. [...]”

„[...]ART. 62 Stabilirea venitului net anual din cedarea folosinței bunurilor

(2[^]1) În cazul veniturilor obținute din arendarea bunurilor agricole din patrimoniul personal, venitul brut se stabilește pe baza raportului juridic/contractului încheiat între părți și reprezintă totalitatea sumelor în bani încasate și/sau echivalentul în lei al veniturilor în natură permise.

(2[^]3) Venitul net din arendă se stabilește la fiecare plată prin deducerea din venitul brut a cheltuielilor determinate prin aplicarea cotei de 25% asupra venitului brut.

(2[^]4) Impozitul pe veniturile din arendă se calculează prin reținere la sursă de către plătitorii de venit la momentul plății venitului, prin aplicarea cotei de 16% asupra venitului net, impozitul fiind final.

(2[^]5) Impozitul astfel calculat și reținut pentru veniturile din arendă se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut.

(2[^]6) În cazul în care optează pentru determinarea venitului net din arendă în sistem real, contribuabilii sunt obligați să precizeze în scris, în contractul/raportul juridic încheiat, la momentul încheierii acestuia. Modalitatea de impunere aleasă este aplicabilă pentru toate veniturile realizate în baza contractului/raportului juridic respectiv.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), (2) și (2[^]1)—(2[^]5), contribuabilii pot opta pentru determinarea venitului net din cedarea folosinței bunurilor în sistem real, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă. [...]”

„[...]ART. 62[^]2 Reguli privind stabilirea impozitului în cazul opțiunii pentru determinarea venitului net în sistem real

(1) Contribuabilii care realizează venituri definite la art. 61 alin. (3) au dreptul să opteze pentru determinarea venitului net anual în sistem real pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, potrivit prevederilor art. 48.

(5) Contribuabilii prevăzuți la alin. (1) au obligația de a depune declarația privind venitul realizat la organul fiscal competent pentru fiecare an fiscal, până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului.

(6) Impozitul anual datorat se calculează de organul fiscal competent, pe baza declarației privind venitul realizat, prin aplicarea cotei de 16% asupra venitului net anual determinat în sistem real pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, impozitul fiind final.

(7) Organul fiscal stabilește impozitul anual datorat și emite decizia de impunere, la termenul și în forma stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(8) Diferențele de impozit rămase de achitat conform deciziei de impunere anuale se plătesc în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere, perioadă pentru care nu se calculează și nu se datorează obligații fiscale accesorii conform Codului de procedură fiscală.

(9) Impozitul anual datorat se virează integral la bugetul de stat. [...]”

„[...]ART. 83 Declarația privind venitul realizat

(1) Contribuabilii care realizează, individual sau într-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură, determinate în sistem real, au obligația de a depune o declarație privind venitul realizat la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. Declarația privind venitul realizat se completează pentru fiecare sursă și categorie de venit. [...]”

Conform prevederilor legale menționate mai sus, contribuabilii pot opta pentru una din cele două modalități de impunere a veniturilor obținute din arendare, respectiv determinarea impozitului prin metoda cotei forfetare, sau determinarea impozitului prin modalitatea de impunere în sistem real, calculul impozitului pe venit efectuându-se prin aplicarea cotei de 16% asupra venitului net anual realizat.

Având în vedere ca doamna xxx a optat pentru determinarea impozitului în sistem real, conform contractului de arendă și conform Declarației privind veniturile realizate din România pe

anul 2012 depusă la organul fiscal sub nr. xxx09.04.2013, rezultă că impozitul pe venit în sumă de xxx lei a fost corect calculat de organul fiscal prin aplicarea cotei de 16% asupra venitului net anual determinat în sistem real de contribuabilă, respectiv asupra sumei de xxx lei, conform prevederilor art. 62² din Codul Fiscal, mai sus citat.

Întrucât contribuabila nu a determinat venitul net pe anul 2012 prin metoda cotei forfetare (nu a fost bifată căsuța corespunzătoare din declarația pe venit pe anul 2012), rezultă că nu i se aplică deducerea cheltuielilor în cotă de 25% din venitul brut realizat.

Față de cele prezentate mai sus, rezultă că dna xxx datorează bugetului de stat impozit pe venit pe anul 2012 în sumă de xxx lei, din care face parte și impozitul pe venit contestat în sumă de xxx lei, drept pentru care **se va respinge contestația ca neîntemeiată.**

IV. Concluzionând analiza pe fond a contestației formulată de d-na xxx din xxxx, jud. xxx, împotriva *Deciziei de impunere anuală pentru veniturile realizate în România de persoane fizice pentru anul 2012 nr. xxx/19.12.2013*, în conformitate cu prevederile art. 216 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală actualizată se

D E C I D E:

1. Respingerea contestației ca neîntemeiată pentru suma totală de **xxx lei** reprezentând diferență de impozit pe venit.

2. Prezenta decizie este definitivă în sistemul cailor administrative de atac, dar poate fi atacată la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în termen de 6 (șase) luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.